

LIBRIS

We know
books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

MORGAN BRIDGES

UN SECRET PERICUIOS

ORDINUL DE OBSIDIAN
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL I

XAVIER

Cu trei ani în urmă...

CINE E ACEASTĂ FATĂ?

Mijesc ochii la imaginea granulată, alb-negru, de pe ecran, dorindu-mi să o pot vedea mai bine pe tânăra femeie. Își împreunează sprâncenele și se apropie de ținta mea, Benjamin McKenzie, apoi îl împunge în piept cu degetul. În ciuda faptului că am fost trimis să îl urmăresc pe el, privirea îmi e ațintită asupra ei.

— N-o să renunți la această oportunitate pentru mine!

Îl împunge iar cu degetul în piept; o domină cu înălțimea lui. Apoi fata își proptește mâinile în șoldurile acoperite de blugi și se uită fioros în sus la el. O fetișcană nărăvașă.

— Bursa aceasta este prea importantă ca s-o irosești. Vorbesc serios!

El întinde o mână și îi cuprinde obrazul.

— Nu știi ce m-aș face dacă ai păți ceva, șoptește el. Lilah, tu ești totul pentru mine.

Benjamin are o slăbiciune. Ar putea să moară din cauza acestei fete.

Dacă Ordinul de Obsidian ar afla vreodată de ea...

Expir, iar zgomotul se pierde în liniștea din camera goală. În curând, această parte din viața lui – și această fată – vor dispărea și vor fi uitate, precum casa abandonată în care mă aflui. Vopseaua alburie, învechită, se cojește pe alocuri, iar sticla e străbătută de crăpături, la fel ca pânza unui păianjen. E o capcană a morții.

Am trăit într-o asemenea capcană toată viața, numai că a mea era una opulentă.

Fata își dă ochii peste cap, dar expresia i se îmbunează.

— Nu mi se va întâmpla nimic. Tu ești cel care m-a învățat cum să mă apăr. Ți amintești?

Benjamin clatină din cap.

— Nu e de ajuns. Vino cu mine! Voi găsi un mod să...

— Să ce, Ben? Să mă ascunzi în camera ta de cămin pentru următorii câțiva ani? Știu că te pricepi la calculatoare, dar asta e prea mult chiar și pentru tine.

Se oprește, iar expresia îi devine dură, hotărâtă.

— Știi că nu pot să le las pe fetițe.

Benjamin devine țeapăn, încordarea mușchilor lui fiind vizibilă chiar și prin lentila minusculă a camerei.

— Știu, șoptește el.

Ea se desprinde de el, zâmbind ironic, și își netezește maioul albastru decolorat.

— Dacă nemernicul ăla de la parter încearcă ceva, îl bat, și cu asta, basta!

Privirea îmi alunecă peste trupul ei. E minionă, cu șoldurile ușor rotunjite, puțin tonus muscular, și de-abia dacă are 1,5 metri. Dacă ea e o amenințate, atunci eu sunt Zâna Măseluță. Benjamin o prinde de umeri și o zgâlțâie ușor.

Expresia ei șocată devine rapid una precaută, dar nici nu se compară cu deznădejdea pe care o emană el.

— Ascultă-mă! spune el. Frank e prost, dar e mai puternic decât tine!

Ea se smulge din strânsoarea lui, iar părul lung i se undiește pe spate.

— Atunci, voi fi mai rapidă.

— La naiba, Delilah!

Strigă atât de tare, încât jur că-l aud de peste drum, nu doar în boxele calculatorului. Mormăie de unul singur, și disting când îi repetă numele. Mă încrunt.

Sper că nu e numele ei adevărat. Dacă este, Benjamin chiar ar trebui să o lase.

El își trece o mână prin păr.

— Nu mai fi așa naivă! Știi ce-ți va face Frank în clipa în care eu ies pe ușă mâine-dimineață.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta.

Nările ei se umflă într-o expresie de dezgust și mijește ochii. Aș vrea să știu ce culoare au.

— Nimeni nu ne va face rău mie sau fetelor.

— Nu ai cum să-l eviți timp de trei ani, spune Benjamin. Nu fi proastă!

Fetei îi tremură buza de jos și îmi atrage atenția asupra gurii ei generoase. Nu poate să aibă mai mult de 15 ani, poate 16, dar arată ca o femeie matură. E ușor să-ți dai seama de ce ar atrage atenție, dorită sau nedorită.

— Nu-mi vorbi așa! spune Delilah, cu voce calmă, fermă, în ciuda schimbului înfocat de replici. Dacă Frank ne atinge pe mine sau pe Emily ori pe Sandra, îl omor!

Benjamin își încrucișează brațele.

— *Eu ar trebui să-l omor. Atunci nu mi-aș mai face griji pentru voi.*

Asta e ceea ce aș face eu, însă eu am fost pregătit pentru așa ceva. Vei învăța și tu curând, recrutule.

Delilah oftează.

— Nu, Ben. Trebuie să fie autoapărare sau vei ajunge la închisoare. Acum cine e prost?

Își ridică bărbia.

— Nu mă mai cert cu tine. Când îți trece supărarea, vino să-ți iei la revedere!

Ținta mea tresare când ea pleacă și trăneste ușa. Pufnesc zeflemitor. Oricine o fi fata asta, îl are la degetul mic pe Benjamin.

Trec pe camera video aflată în dormitorul lui Delilah. Acesta, la fel ca al lui Benjamin, conține doar un pat, o noptieră și foarte puține obiecte personale sau decorațiuni.

Dacă ignori frumusețea lui Delilah.

Am crescut înconjurat de femei care știu cum să se folosească de bani în propriul avantaj – haine, produse cosmetice și îmbunătățiri medicale. Dacă e ceva ce poate fi cumpărat, e ceva ce am văzut în realitate. Frumusețea lui Delilah nu mă impresionează.

Singurul motiv pentru care îmi dau voie să o urmăresc timp de câteva minute este faptul că e importantă pentru ținta mea. Se duce la pat și se întinde pe salteaua acoperită cu o pătură ponosită. Apoi ia un glob de zăpadă cu un castel înăuntru și-și plimbă degetele peste sticla netedă.

Fruntea i se încrețește în timp ce privește obiectul și strânge din buze. Îi urmăresc fața, intrigat de cât de expresivă este. Nu încercă să își ascundă emoțiile. Ce risc!

Dau click pe un buton și revin la dormitorul lui Benjamin. Când pe ecran se vede doar un spațiu gol, mă uit repede pe diferitele camere de supraveghere pentru a-l găsi. Nici urmă de ținta mea, pe hol, pe scară sau în living.

Strâng din buze din cauza dispariției lui bruște, dar îmi crește pulsul când văd imagini din bucătărie. Benjamin e în ușă, cu mâinile strânse pumn de-o parte și de alta a corpului. Frank Goldstein, asistentul maternal, se apleacă să ia o bere din frigider, apoi se îndreaptă, deschizând sticla și sorbind îndelung.

— Ce dracu' vrei? întrebă el, vorbind tăragănat.

Benjamin intră în bucătărie, pășind peste resturile împrăștiate pe podeaua denivelată acoperită cu linoleum. Blaturile sunt acoperite de doze goale de bere și pungi mototolite de gustări; dulapurile stau gata să cadă. Dezgustul meu e o idee trecătoare când aud vocea țintei mele. În sânge îmi țâșnește adrenalina la auzul tonului său hotărât.

— Știi de ce sunt aici, spune el.

Frank dă din mână.

— Mica ta prietenă?

Când Benjamin încuviințează, bărbatul mai în vârstă zâmbește larg.

— Ce-i cu ea?

— Stai departe de ea și de celelalte fete!

Bărbatul de vârstă mijlocie pufnește.

— Sau ce?

Benjamin face un pas amenințător în față și atunci mă ridic repede. Deși ordinul meu este doar să îl urmăresc pe fiul bastard al răposatului Harold McKenzie, sunt destul de sigur că familiile fondatoare nu vor ca el să moară.

Nu va muri cât timp îl supraveghez eu.

Dacă moare, înseamnă că mi-am semnat propria sentință la moarte.

Îmi trag gluga hanoracului peste cap pentru a-mi ascunde fața și fug pe scara șubredă, apoi ies pe ușa din spate și traversez strada spre casa pe care o supraveghez de câteva zile. Lovesc asfaltul cu tălpile bocancilor, apoi zgomotul se estompează când intru în curtea din spate, acoperită de iarba care a crescut prea mult. Prin minte îmi trec toate urmările posibile ale acestei confruntări și niciuna dintre ele nu e ideală.

Arma de foc de la centură îmi domolește pulsul ce bate furtunos. Nu că ar fi surprinzător un foc de armă în această parte jalnică a orașului, dar în această situație e nevoie de discreție.

Întind mâna după cuțitul ascuns în bocanc, iar degetele mele se răsucesc în jurul mânerului acestuia cu o familiaritate care e consecința terorilor ce încă mă bântuie.

În seara asta, eu voi fi teroarea altcuiva.

Se aude un răcnet masculin, urmat de o bufnitură, și mă grăbesc spre ușa din spate care duce spre bucătărie. Arunc o privire pe fereastră la haosul care ar putea să-mi aducă necazuri cu Ordinul – și, mai important, cu tatăl meu.

Frank îl ține pe Benjamin țintuit de frigider. Sticlele dinăuntru zornăie de fiecare dată din cauza impactului când îl lovește cu pumnul pe tânăr. Ținta mea reușește o lovitură zdravănă, dar nu e suficient. Dacă nu intervin, va muri în câteva minute.

Înhaț clanța exact în secunda în care o dără blondă îmi umple privirea. Delilah intră rapid în cameră, părul ei blond fluturând, iar ochii verzi ca jadul strălucind de furie.

Înșfacă un cuțit de pe blat cu o mișcare fluidă și îl împlântă în spinarea lui Frank. Bărbatul rage ca un urs rănit, aruncându-și capul pe spate. Tânăra smulge cuțitul din el cu un icnet apoi îl înjunghie a doua oară.

Frumusețea ei sălbatică mă uluiește.

Inspir șocat, cu buzele întredeschise, ignorând țipetele de durere ale lui Frank și avertismentele rostite de Benjamin printre răsuflări întretăiate. Delilah se repede în fața țintei mele și adoptă o poziție defensivă, înfruntându-l pe asistentul maternal. Stropi mici, ruginii, cad pe podea, iar un fir de sânge alunecă de-a lungul antebrațului ridicat, zugrăvind violență pe pielea ei.

La naiba, e magnifică!

— Te omor dacă îl atingi! spune ea.

Vocea îi e atât de joasă, încât abia aud ce spune, dar are darul să pârjolească totul.

— Vorbesc serios, Frank!

Delilah este femeia din Biblie care l-a trădat pe bărbatul pe care se presupunea că îl iubește. Fata asta, ca toate celelalte femei pe care le-am mai întâlnit, ar trebui să-i semene celei al cărei nume îl poartă, dar nu e așa.

Am greșit. Ea *este* o amenințare, și nu doar pentru Benjamin.

Dacă asta e ceea ce l-a prins pe Benjamin ca pe un animal în capcană care așteaptă să moară, atunci înțeleg pe deplin și îl invidiez. Al naibii de mult.

Simt un val de dorință atât de brusc și de intens, încât fac un pas împleticit înapoi și slăbesc strânsoarea în jurul cuțitului. Delilah reprezintă o anomalie, un gen de femeie despre care până acum nu am știut că există. O femeie care este dispusă să

se pună în pericol pentru altcineva, chiar dacă înseamnă că ea însăși va muri. Acea loialitate profundă, neclintită...

Îmi doresc asta.

Am nevoie de asta.

Am *nevoie* de ea.

Nu-mi pasă ce simbolizează numele fetei. Delilah este a mea.

CAPITOLUL 2

DELILAH

— FIR-AR MAMA NAIBII!

Mă reazăm de ușa dormitorului cu un oftat zgomotos. Ben râde la izbucnirea mea, apoi face o grimasă, ținându-se de coaste.

— Nu mă face să râd!

Îmi azvârl brațele în aer a exasperare, semănând probabil cu o figură gonflabilă.

— Nu încercam să fiu amuzantă! mă încrunt eu la el. Serios? Ce a fost în mintea ta să-l ameninți așa pe Frank?

— Eu?

Benjamin, care îmi este frate în plasament, îmi aruncă o privire uimită.

— Nu eu l-am înjunghiat! Tu vorbești?

— Ai dreptate.

Îl împing ușor spre pat. Odată ce s-a întins, îi înmânez punga de legume înghețate.

— Nu te uita așa la mine, îi spun, băgându-i punga în față. Nu e ca și cum avem comprese reci șmechere în maghernița asta.